

931

Miolar

(ALDC, VI, 1492. *Miolar*)

Al concepte “el gat, cridar” (*DIEC*) corresponen diversitat de verbs d’origen onomatopèic, sovint a partir de l’onomatopeia simple: *miolar* i *m[jo]lar* 121 (cf. fr. *miauler*) són denominals de *miol*, que han mantingut la [o], enfront de *miular* (s. xv) i *miülar*, fins en cat. occ., on regularment [o] > [u]; *miacular* es basa en *miau* (cf. el compost *marramiacular* 137); *maular*, en *mau*, pron. *m[aw]lar* en cat. occ., amb el der. i compost *esmaulegar* 93, amb el prefix *es-* i el suf. intensiu *-egar*; *meular* (Febrer Cardona, 1830), en men. (cf. *fer mèu-mèu* 25), pron. *m[əw]lar* 35, 46, 70, 71, 83, 84 i *m[ew]lar* o *meolar* 88, amb la var. *neular* 106, per intercanvi de nasals com en *nyaular* (< *miacular*), amb palatalització de la *n* per la iod següent, com en *nyiular* 6, 14 (< *miular*); *maullar* 35, 190 i *maüllar* 42, 181, presos del murcianoanmanxec (cf. *ALeCMan*, mapa 76).

També és onomatopèic l’alg. *miar* 85 (potser del sard *meuai*), mentre que *miagurar* 85 ha estat pres de l’it. *miagolare*, car en sard és *miulare*, *maulare*. *Cridar* 32, 48, 53 és mot no específic, del llat. vg. **CRĪTARE* (< llat. cl. *QUIRITARE*). Per a més comentaris lingüístics, veg. mapa 932.

En l’aspecte geogràfic, cal notar la gran extensió de *miular* en cat. or. i de *maular/meular* en cat. occ. La coincidència dels parlars de Pego (179) i Xàbia (180) amb el mall. podria atribuir-se a la colonització insular del s. xvii, però tractant-se d’un mot onomatopèic, aquesta interpretació no és gens segura.

Miolar és l’únic mot normatiu des del *DOrt*, 1917.

